

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Notesbog 9

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 19", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 19*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2001 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-not9-txt-shoot-idd9329833-1711-4c01-af96-98ecd88cd420.pdf> (tilgået 01. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 19

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Den bibelske Lære. – Den kirkelige Lære. Den erindrer om 1) at denne Lære kun gjelder om den msklige Natur, da Gud hverken kan ophøies ell fornedres. Men man kan dog egl. kun sige det om den mskl. Natur i Forhold til Guddl. Subjektet i begge Stænder er Gud-Msket. – 2) til Xsti Fornedrelse maa ikke regnes den msklige Natur som saadan: Det er ikke i og for sig en Degradation for Gud at blive Msk. 3) den Giesenske og Tübingske Strid. – den speculative Bestemmelse. Denne Lære er den dialektiske Bevægelse af Eenheden af gudd. og msklig Natur i Xsto. unio, communitio, communicatio idiomatum. Eenheden af begge Naturer i Xsto er en historisk og Eenheden er en vermittelte, som gaar igjennem disse Naturers Forhold endog indtil Widerspruch, saaledes fE at Xstus dør, dog saaledes, at Modsigelsen stranded paa Eenheden. Den gud: Natur er ikke den msklige, den msklige ikke den gudd. Eenheden af begge er nu ikke en umidd., men fremgaaet gjennem Modsætningerne. Det Ophøiede kan kun fornedre sig, det Lave ophøie sig; men kun det Ophøiede kan nedlade sig til det, hvis Væsen det er beslægtet med, saaledes kan kun Gud nedlade sig til Msk. ikke til Dyret. Holder man fast ved Eenheden, saa behøver man ikke efter Calvinsk Methode at adskille Naturen ved ethvert Skridt for at forhindre en Forvirring; thi Identitæten slutter Differentsten i sig. Den lutherske Kirke holder sig mer til Identitæten, og forsaavidt kan Striden mell. dem let beroliges. De to Stænder maa ikke tænkes absolut udenfor hinanden ell. i Succession, de er i hinanden, det zwiefache er det einfache ἀδιαίρετος. Det komer an paa at fatte det Modsatte som Eet. Msket kunne Jøderne ikke miskjende i Xsto, faster, beder, er bedrøvet, lider og dør; men han siger: Faderen og jeg er eet. Bevægelsen er den aandelige og derved fri, Kjerlighedens Værk, udgaaende fra den gudl. Natur, og gennemtrænger Msk: Den gudd. Natur fornedrer sig, den msklige Natur ophøies. Dog maa den msklige Natur ikke tænkes blot passiv, thi ellers er Forholdet blot udv.; Forholdet er ikke ved Noget udv. medieret, hell. ikke Naadens Værk. Formen herfor er Underet. Den gl. Naturs χρυσίς og φανερωσις er begge Dele Sider deraf. Xstus er et Under selv naar han ikke gjør Mirakler. Eenheden af gudl. og msklige Natur er Principet i alt Under. Det var ubegribelig, hvorledes den kunde vise sig uden Under. Det er imidlertid ikke Beviset for de enkelte Mirakler, som Gud-Msk. kan forøge ell. formindske. Han unddrager sig Mængden og vil ikke udføre Mirakler. Han forlanger at man skal troe alle hans Mirakler, og dog vil han tillige, at man skal være ude derover. Videnskaben har ikke at begribe det enkelte Mirakel, men Mirakelets udebliv. Nødv.. Efter Daub er Miraklet Eenheden af det Historiske og det Dogmatiske. Underets Form er msklig Thun, dets Indhold er guddl. Thun. For Gud abstrakt tænkt er Underet ikke, og det er intet Under; for det naturlige Msk. er der hell. intet Under; kun i Mskheden, som den er vaagnet for Gud, begynder denne Tro som Beundring. Xsti Livs-Momenter ere ikke blot Thaten af ham og med ham men er tillige Dogmer. Herefter maa ogsaa bedømmes hvad der hører til de to Stænder. Hvad der gjør Opfattelsen af dem vanskelig er deels den sandselige Vished af Øienvidner, deels hver enkelts Isolerethed, der staaer i Modsigelse med deres uendelige Indhold. Det

Sandselige kan ikke hjælpe Aanden. Der gives Mange, som have den sandselige Vished og ansee det som Hovedsagen, hvorved de let taber det Aandelige, der dog først gjør dem til Troes-Gjenstande. Det Sandselige kalder man ogsaa det Faktiske og skjøndt fE ved Xsti Opstandelse det Sandselige træder tilbage, naar Xstus siger: jeg er Opstandelsen. Ved det Sandselige kommer Rum og Tid i Betragtning. Der er vel en Succession i disse Tilstande, og derved har en hver især en für sich seyn, før den gaaer over i den anden; dette synes at hæve den dialektiske Bevægelse. Men aldeles udv: maa denne Succession ikke opfattes ikke som Tal-Succession. Det maa derfor opløftes i Aandens Region. Disse Momenter staae alle paa Underets Gebeet, og ere Gjenstande for Troen. Viden kan nu ikke ville opløse dette. Hell. ikke er det nok med Schelling at ansee Alt for Symbol; thi dermed gaar den historiske Xstus ikke ud over Osiris, og disse mythologiske Figurer kunne altsaa med Rette parallelliseres dermed. Disse Momenter maa ikke subjektivt udtydes. Videnskaben maa kjende deres Nødv:.